

מסורת הש"ס

(א) וברכות ה: קדושין
נד, מפילה ד: (ג) ברכות
הה, (ג) [תוספ' ברכות
פ"ד הי"ט, (ד) [לעיל יט.
לקמן לא, ע"א, ובה"ט י:
(ה) ס"א ל"ב, (ו) [תוספ'
פ"א הי"ד, (ז) ל"ל שנהגה,
(ח) [לקמן ל"ב, (ט) ויקרא
ק"ז, (י) [דה"ט, (כ) [וע"פ
תוס' נדה י"ז ד"ה א"ח
יד"ה והל"א].

הגהות מהר"ב רנשבורג

א נח' אחר ד"ס לואה
במקומה. נ"ב משום דקמי
מחני' כל המיוסף רגלי
טעון טבילה דטעמא שמי
נשאר לואה על כשרו
להכי מיימי הכא הך דר"ס
הגם דעיקר מקומו שייך
בפרק מי שחטו ש"י

מוסף רש"י

ידיו בבית הכסא. מחלה
 זה בינו לבין יום הכסא
 ופסע ידיו לפנים
 מחלה. זכוכות (בר.)
 ועשרה קדרושים. ידיו
 ורגליו מן היסוד. ודעו
 (ס"ו.) בו יקום. יום
 הכסא. וזוהי (נל.)
 יליף לכו מקרא. (סו.)
 על בית הפרוה. שהיה
 נעוה נתון עתה מקדוה
 (סו.) חורץ מזה. כעילה
 לאוהה שאין בזה כעילה
 יוסי. שאף כל ימות
 השנה שעתו אין חס
 כעילה לעוהה שאינו שוק
 על שטנו. אלז טעילה
 הכוונה מהנה חס נעוה
 מקום קדוש. (סו.)

תום' ישנים

מצוה לשפץ. אומר ר"מ
ש' מיכן י' ללמוד שחננה
לשפץ מים חל' חרץ
לעול חל' חל' שפץ
ואם שפץ מיהא נראה
חרץ חרץ לברך ע' נטלה
דיום מדי דהוי אטנע
דחוקים הטפת ח'
הו' רגלי מלכות ח' נטי
ונחלא ח' ח' אבר יר'
אל' היה כרטי ח' ח' רגלי
לברך ח' רבי רגלי לברך
אבר ח' ח' ח' ח' ח'
לברך לרחוק דחל' ח' ח'
ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'

עין ויכנך לא תרץ ומיהר
 ביטל דשיספך ודאי תרץ
 ליעול אחרי דב' בלחמין
 בפתחן בני עבודה אדם
 יואל השנין מיט טעם
 ידו אחת וכו' ויהא דרין
 לפתול ולגרני חסיד אגל
 אין תרץ לגרן דשיספך:
 צראה על כשרי חסיד
 נמקס שמיטתה (בכספה)
 מידי דאי נמקס מנהל
 אפי' על הקרקע תרץ
 דהרמק ד' חסיד: לא
 אחזק אלא לשחית פירש

רבי"א דלסטל ידו אחת קח
(ג) אבינא דעמיה ליתן פרו
היימי שוהה בלא עשילה לאח
ונכס לשמות שמה יתן פרוס
רבי"א ומהך שמעתא שמעיה
אחת או שתי לפידוש הקו
בערבי פסחים (דף קב.) וא
לזס נכנס לעזרה כו' פיר
לעזרה לעבודה ואחא נקטי
שמונה מנבדי קדש לכנדי נ
עשה חלל ליו הכי נמי נע

של מי רגלים ה

של מי רגלים הנימון על רגליו שלא יפא
נכזה שאין מי רגליו מקלחין אלף שוממין
ממורו על בניו שאינם שור: במקומה. נקב
ק"ש: ידיו בכים הכסא. מחילה ממסקת
מחילה זה
ורב: מחילה:
כל
ששום
מחילה לה
לכל משום
לרב ספא
והסא.
למחילה וכל
למחילה וכל

נִתְּנָה תּוֹרָה לְמֹלָכִי וְ
 וְנִרְאִית עוֹמֵד וְאִינָה נִרְ
 עַל בִּשְׂרוֹ דְּרֵאִיחֻמֵּר
 שְׁהָיוּ יָדָיו בְּבֵית הַכֶּסֶם
 לְקִרְוֹת ק"ש וְרַב חֲסִיד
 ק"ש בְּמִקּוּמָה נָפִישׁ
 לֹא נָפִישׁ זֹוְהֵמָּה ת"ר
 יוֹצֵא הַתְּשֻׁבָּה מִלֵּין נוֹטֵם
 עִם חֲבֵירוֹ וְהַפְלִיג עִם
 וּכְשֶׁהָיוּ נוֹטֵל לֹא יִטֵּן
 חֶשֶׁד אֵלֶּא כִּנְכֵם וְיוֹשֵׁ
 יָדָיו וּמַחְזִיר הַטְּפִיחַ עַ
 לֹא אֲמָר אֵלֶּא לִשְׁתֵּי
 מִבְּחוּץ וְנִכְנֵם דְּמִדַּע
 אֲמַר רַב נַחֲמָן בְּרִי יֵצֵר
 נָמִי מִדַּע לְעֵיר דְּרֵא
 הָיִין אֲרֵם כִּנְכֵם לְעוֹרֵר
 עַד שִׁיטְבוּל ה' חֲמֵשׁ בִּ
 מוֹבֵל כ"ג וּמִקְדָּשׁ בִּ
 בֵּית הַפְּרוּזָה חוּץ מִזֵּו
 בִּרְץ כִּינוּ לְבִין הָעַם
 גַּב' "שְׂאֵלוּ אֶת בֶּן
 אֲמַר לָהֶם וְזֹוּהֵ הַבֵּ
 וּמִמָּקוֹם שֶׁנִּשְׁנֹש כְּרַת
 מִעוֹן מְבִילָה הַמִּשְׁנָה
 שָׂאִין עֲנוּשׁ כְּרַת
 אִינוּ דִּין שֶׁמֶטְעוֹן מְבִיל
 ה' סוֹךְ מְבִילָה הָיָה זֹו
 יִשְׁנָה שְׂבִידוֹ וַיִּפְרֹשׁ

ויום לחוד ששני המקומות קדש ועל שניהן
טעון טבילה. בין עבודה לעבודה כדילף
 וצמיחו לעורה שהוא מחול אל הקדש וכו':
 כמא חובב אל החורה ללא ספק ולתפוש
 לב שאין טבילה אלא למאסין ולתם לנבו
 רוממאה יסנה שים עליו וסבחה ויפרסו
 טיש שמשו אחר הטבילה ולא יעבוד היום:

בזה אצל טורר הנכנס שלא לעבודה מניין
ועוד גזירה שמה יעבוד ואם אחמי ליפר
השם נמי יעבוד במקום קדוש מהאי דין
ויפר קדוש ולר' יהודה לא ועוד דלמי איכא
ויפר שכן מרובה כפרתו של היום כי
של ק"ו ע"י כי ונכנס אותן מומיין בק"ו
כהן גדול דקדוש טפי ואע"פ שזוהלה עליו
מחול דקדוש לא ע"י והאי דלא עביל במק

א. דליל נטילה. ב. דודלו וטל בלויט דמסכת יבוי. אסר רב נשמו ובר קדיש. ג. אלא אסיל.

אמר להם הממונה פרק שלישי יומא

٧

ו א ב מ"ג ס"ג מהלכות
ק"ש הלכה יא וטור ש"ע
א"ח ס"י עו סעיף ה דב
אלפס ברכות ס"ד דף יח[:]
ח ג ד מ"י ס"ו מהלכות
ברכות ה"ח (טוש"ט)
א"ח ס"י קע סעיף א דב
אלפס סוף פ"ח ברכות דף
מח[:]

ז' ה' ת"י פ"ה מהלכות
 נ"א ח' ז' ח' שס' הלכה ב'
 י"ה כ' הלכה ב'
 י"ו מ"י פ"ב מהל' עבודת
 נ"א ח' ז' ח' שס' הלכה ב'

רבינו חננאל

וארקינאנד המטיל מים
צריך קידוש ירד
משום דרמא דרשן
התנוצות התיחול על
הגלי כשמשחין, ורגלי
משום התנוצות עצמן.
ואיסורא דמי איאם מפני
שנראה אילוי מי רגלים
אין יוצאין בקבולת אלא
ביתנוצות ככרות שמה,
לפיכך ניתוח התנוצות
הגליות, ומי שהוא רגלי
אני מוילד, ומצאנו מציא
לעל על פניו כגון כמחורין.
אמר רב פפא ארבע
בשבתה. (בבא מצריא)
הטעם בחבור לא אדם
שיצאה ממנו, אפילו אם
אין נראית אלא כשישום
לעשות צרכי, אסור
לקרות לחי שמה כנגדה
משום דנפיש ודא
לא דמי לצאה על
שכר. וכן הלכה בסעודה
אדם יוצא לחשוך ונטל
יד אחר ונכנס. ויבר
על תבירו והגליט נטל
שני ידיו ונכנס. הני
מילי לעשרה אכילתא,
אבל לשישה נכנס ויכיל
במקומו ונטל ידו ונטל
ידיו. (מבין) אין דא
נכנס לעבודה אלא הוא
טהור על שטובל כן
שאלו לבן זומא כיון
שהוא טהור טבילה זו
הוא. אמר רבא על כהן
גדול ימים המפריש שם
ועשה חמיר על שמה.
כשיבא לעשות עבדת
היום, והוא טובל על
טבילה אחת מים שצריך
טבילה. (ומנכנס) שצריך
מחילה לאין צורך
טבילה. וי' יתירה אומר
כן טבילו לו, כלומר,
מנהג החמורו עליו כדי
שיש בלבו ואולי יורשו
שם שר טומאה ויורשו.

(א) ר"ל דה"מ דיטול
ליטול מנחשן לסעידת אביה.
(ב) נראה דכ"ל.

ש' ישנים (המש)

תלוצע עומד וטובל בשער
ניקטער ר' יהודה אומר
אין לירך לעבול שבער טבל
כו' ומלוצע ודאי לא עבד
עבודה י"ל דהכנסת ידיו
לנתינת חיו לירך עבודה
אבל קשה לררי מדאמר
לקמן איבעיא ליה מהו
שיעשה סכין ארוסה לשחוט
כו' מיבעי לרנן עד כאן לא

קאמרי רעגן האט אלץ דלא
אזא אדם לא מכלל דרי יהודה
מירי שיש שם בעין עטודה
ושפיעא לן דמשכחה לא בכל
זכר לעבודה גמורה (א) ואפילו
מקום קדוש וקשה וזה היינו
משמע הכי דהוה ליה למימר
דרי וזכר לגדי לכן ומגדו לכן
מק"ו ליכע שני קדושין לפני
ינוערם דנרם מקדש קדש לא
זינא לא אטקרינן טבילה מן
שני קדושין און מכל מקום לא

מצוה שששף. תימה אחת נצרך לשפף והה מסתמא קיימא
 קן יכרנן דר"א דאסור לאחז בזהב ואמרו ליה רבנן
 והלא מיעוץ יתיון על רגליו וכו' אלמא דשוארו בזהב אין מיעוץ
 ויתיון על רגליו וי"ל אפ"כ אי אפשר שלא יהו מעט יתיון על רגליו
 דיתיון מישתמי ולא אדמיא לאחז
 בזהב עד שיהא לי נמי דרבנן מורו
 לנסוק לדברי ר"א מדע דבפ' כל היד
 (נהד דף יג.) פריך אשמואל דאמר ליה
 לרב יהודה עינא אחז בזהב והכימיא
 ר"א אומר כל האוחז וכו' וכן בפרק
 מירא (שם דף מה.) ואי רבנן פליגי מר
 פריד מרבי עד למתא ודלמיני רבנן

לא שר אלא שלא יוציא לנו על כי
 הא לא הכי לא והיה דכירה לאו
 משום הכי הוה וסא דרכי יהודה אליה
 הוה קיי ומשחתי למטה וליכא למימר
 הוה גמול מלחמה אלא משחתי כללוי הטמל
 ומשום הוה מילתא לא הוה שר רבנן
 מיהו ים להביא רחיה מדמארין פרק
 כ"ד מברכין (בבבא דף טז.) אין מי
 רגלים כלים אלא גישיה דמפרי
 מחיות אפילו בעמידה וכו' אבל אוחו
 בלמה לא קאמר דאע"ג דמסתמא
 כמו כן כלים ואמרין נמי בפרק כל
 הוד (נדף דף טז:) ג' שנאמי וכו' ומשיב
 רוחא בלמה מחזירי ולא הוכר ש"ס
 ר"ח אלא ש"ס דמחור רבנן והודו לר"א
 ואע"ג דלא אשכחן בהדיא לא במשנה
 ולא בבבליה שחזרו ים לומר כן וה"ל
 אשכחן בפרק כל הוד (שם דף יא:)
 אשכחן אחריו דקאמר ר' טרפון
 מקל ידו על טיבורי פ"י על שנגע
 בלחמו אמרו לו יטב לו קוף לא יטלו
 משמע דרבנן שרו אפילו בלא קוף
 אלא דהוה מקשי שיה אורי לן מיהא
 ביבס לו קוף ובגמתי דהאש בלחמי
 מיקלן ומסתמא אחיא נמי כרבנן דאין
 סברא לאוקומיה כר"ש בלחמי דחזרו
 בן און דלא אשכחן לא בהדיא
 ודא"ת ר"יין דמחוי לשפסך יש תקנה
 לשפסך מאי קמי פרכי ליה רבנן לר"א
 אין לו מקום גבזה ואין לו עפר תיחוח
 מאי אמר להם מוטב יוציא לנו על
 שני שהן ממזרים ואל יראה רשע
 בעיני אחת לפני המקום ואמאי לא
 אמר להם מוטב לשפסך וי"ל אם לא

יאחזח באמה כלל אהיה רוב נילוחות ינחום ער דרגיו ואפילו חס
ממשקס יהא יכר ויוזיא לעז ער בניו וגם יו ער מורחל משפסחל
ומנחס: **אין** אדם כנבם לעבודת אפילו מורד עד שהוא מורב.
לקמן דבעי טעיהל ואפילו בלאו עבודה רק שזכנם לעזרה וכן מוסיח
בירושלמי דאמר לא קרן דבר לעבודה אלא אפילו שלא לעבודה
וכן מוסיח לקמן כמו שפרשם בסמוך:

וְזָמַח המשתנה בין קדש לקדש ב'י. תימנה לי חיובא למספר מה י"ל דודאי הק"ו אינו אלא בעטור הנכנס כדי לעמוד אלא דמדינתא מה ליום הכפורים כשאוהב משנה מקודש לקודש שכן טובל במקוה אכל קשה אלא כי הן קאמר כמקור בנאי' קודש מ'יפגלי לי יומא דבדא' מלכא מה ליום הכפורים שבוה אמור לא הושרע עבודתו יום כבדן ר'ר' בפ"ק דשעניות (דף ע"ט.) אלא ז"ל דבן וזמא לא מחשיב להו מא הכי ומה המשתנה מקודש לקודש אע"פ שטבל כבר טבילה חשובה ל' עבודת היום וחזי חזיר טפי מתוך כך ומהמת שפירת היום מרובה קדוש סגרה הוא מיון דאכתי לא נתקדש בנגדי קודש שיטעל בכול: רבי

עבד עבדה פ' ויטוי רבנן דרי יהודה דאמרי שם מרעטין ונולדן מוסד דדישי בטומאה קאל
מחזיק לעטול שחר אלא אשילין און שם עטורא ואמר רבי רכל שם דמחזיק רבי יהודה לעטול
דמחזיקא דרי לטוביה נטון פקיהו עטורא עטולא נטוןאן און לקראו איהו דביטוריס
אלס נטון מניח דרי לקטול אלא דמחזיק עטורא נטוןאן און רבי עבדה רבי יוחנן און
למחן לטוביה ומחזיק יטון און המחשה מקדש לקדש פ' ויטוי עטורא מניח מקדש קדוש
מחזיק ביה מניח מקדש שטות רבי הלל און רבי יוחנן און רבי יעקב און רבי שמעון לקדש און
רבי קדש לקדש פ' גיבא רבי למי מקדש לקדש און מחשה מנגד קדש לנגד קדש דמיח מני
נגדא וכו' אמר רבא און ויחזר מני מחשה נ' חיות ליריאה דרמקאן נון ויחזר דמיח מני
עטולא ויחזר מני נון ויחזר מני בוידי' ו' ויחזר מני און אלא ויחזר מניח מחשה מניח מני
מנגד קדש און קדש אלא רבי הקרישין אלא שם פקיהו עטורא ויחזר מניח מניח שטות לקדש
מחזיק אלא נכח שטות נגד קדש אלא און לא לעטורא אלא מנגד מניח מניח שטות אלא אלא